

Λαζαρόπουλον, Πλοίαρχον οικονομικὸν τοῦ Β. Ναυτικοῦ διὰ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, «Τὸ Πολεμικὸν Ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος».

»Ὁ συγγραφεὺς προσθέτει εἰς τὴν σχετικῶς πενιχρὰν ἱστορικὴν βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἡμῶν ἀξιολογωτάτην συμβολήν, τὴν ὁποίαν ἐπιμελέστατα συνεκρότησε συγκεντρῶσας ἀφθότους εἰδήσεις ἐκ τε σπανίων βιβλίων καὶ ἐξ ἀνεκδότων ἀρχαίων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν μετὰ φιλοπονίας, ἣ ὁποία εἶναι εἰς πάντα αἰσθητή.

»Τὴν πλουσίαν ταύτην ὕλην ὁ συγγραφεὺς ἐπεξεργάσθη μετὰ προσοχῆς καὶ κατέταξε κατὰ τρόπον ἄριστον, ὥστε νὰ παρέχεται ἐναργῆς εἰκὼν τῆς τότε καταστάσεως τοῦ Ναυτικοῦ ἡμῶν καὶ καθ' ἑαυτὴν ἐξεταζομένη καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐρύτεραν τοῦ τόπου ἱστορίαν.

»Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα οὐχὶ μόνον ἐπιμελείας καὶ φιλοπονίας ἀλλὰ καὶ κριτικῆς ἐπεξεργασίας ἀξίας πάσης ἐξάρσεως, δι' ἧς τὸ βραβευόμενον σύγγραμμα καταλαμβάνει ἐδραίαν τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ναυτικῇ ἱστορίᾳ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ παρέχει ἀφορμὴν πρὸς περαιτέρω ἐρεῦνας.

»Εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον ὅτι τελευταῖον διακεκριμένοι ναυτικοί, οὓς καὶ ἐπήνεσεν ἢ ἐβράβευσεν ἤδη ἡ Ἀκαδημία, ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ναυτικὴν ἱστορίαν τῆς ἡμετέρας χώρας: ὁ ναύαρχος κ. Θεοφανίδης, ὁ ναύαρχος κ. Σακελλαρίου, ὁ πλοίαρχος κ. Ἀλεξανδρῆς καὶ ὁ ἀντιπλοίαρχος κ. Φωκᾶς. Εἰς τούτους προστίθεται νῦν ὁ πλοίαρχος κ. Ι. Λαζαρόπουλος.

»Ἡ Ἀκαδημία βραβεύουσα διὰ τοῦ βραβείου Κίτσου Μακρυγιάννη καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Λαζαροπούλου, ἔχει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐνθαρρύνει τὰς ἱστορικὰς ταύτας μελέτας, αἱ ὁποῖαι ἐνέχουσιν ἰδίαν ἐθνικὴν σημασίαν.»

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καταθέτει τὰ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἀποσταλέντα συγγράμματα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.—Περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος τῶν δομestίκων, ὑπὸ *Κ. Μ. Ράλλη**.

Ι. Οἱ δύο δομestικοὶ τοῦ πρώτου χοροῦ καὶ τοῦ δευτέρου:

1. Καταλέγονται ὑπὸ Κωδίνου τοῦ Κουροπαλάτου ὀφφικίων Μ. ἐκκλησίας ἐν τῇ

* Ἐξήγησις συντετημένων λέξεων.

έβδόμη πεντάδι, τῇ τάξει δευτεροὶ καὶ δὴ, μετὰ τὸν πρωτοψάλτην καὶ πρὸ τοῦ λαοσυνακτοῦ. Ἡ αὐτὴ κατὰτάξις ἀπαντᾷ, ἀλλ' ἄνευ μνείας πεντάδων καὶ ἐν τῇ τάξει ὀφφικίων Μ. ἐκκλησίας¹ ὑπὸ δὲ τοῦ καταλόγου ὀφφικίων Μ. ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν τίτλον *έτέρα ἐρμηνεία ὀφφικίων Μ. ἐκκλησίας*² ἐν τοῦ εὐωνύμου χοροῦ τῇ δευτέρᾳ πεντάδι τῇ τάξει τέταρτον καὶ δὴ, μετὰ τὸν βουτιστὴν καὶ πρὸ τῶν δύο λαοσυνακτῶν. Καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ ὀφφικίων τῷ ἐν τῷ Μ. Εὐχολογίῳ ἔχουσα τὴν αὐτὴν τάξιν ἦτοι ἐν τῷ εὐωνύμῳ χορῷ ἔνατοι, ἦτοι ὡσαύτως μετὰ τὸν βουτιστὴν καὶ πρὸ τῶν δύο λαοσυνακτῶν. Ὑπὸ δὲ τοῦ ἐν τῷ Εὐχολογίῳ ἐκδ. Γοάρου πρώτου καταλόγου ὀφφικίων³, ἐν τοῦ εὐωνύμου χοροῦ τῇ ἐνάτῃ τάξει καὶ δὴ, μετὰ τὸν πρωτοψάλτην καὶ πρὸ τῶν πριμμικηρίων, ὑπὸ δὲ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ Εὐχολογίῳ δευτέρου καταλόγου ὀφφικίων⁴ ἐν τῷ εὐωνύμῳ χωρῷ τῇ τάξει ἔνατοι καὶ δὴ μετὰ τοὺς δύο ἐκδικούς καὶ πρὸ τῶν δύο λαοσυνακτῶν, ὑπὸ δὲ τοῦ καταλόγου ὀφφικίων τῶν ἐν τῷ Ἄρχείῳ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐκδ. Γεδεῶν σ. 109 ἐν τῇ ὀγδόῃ πεντάδι, τῇ τάξει δευτεροὶ καὶ δὴ μετὰ τὸν πρωτοψάλτην.

2. Ψηφιζόμενα ὑπὸ τοῦ πατριάρχου ἀναβιβάζονται εἰς τὸ *δομεστίμιον*.

3. Καθῆκον εἶχον τὸ ἴστασθαι (*στέκωσι*) ἐν τοῖς δύο χοροῖς καὶ ψάλλειν μετὰ τοῦ προῖσταμένου αὐτῶν πρωτοψάλτου *σφικτούρια* περιβεβλημένοι ἠγούμενοι τῶν δύο χορῶν τοῦ δεξιῦ καὶ τοῦ εὐωνύμου⁵.

4. Δομεστίμιον γίνεταί μνεία ἐν ἐκκλησιαστικῶς ἐγγράφοις⁶.

II. Ὁ δομεστικός τῶν ἀναγνωστῶν καθῆκον εἶχε κατὰ παλαιὸν τυπικὸν τῇ πρώτῃ ἐβδόμῃ καὶ τῇ μέσῃ καὶ τῇ μεγάλῃ μετὰ *συχαιρίου* καὶ *φελωνίου ἴστασθαι ἐν τῇ σωλαίᾳ μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν, χειρονομῶν τὸ τροπάριον βασιάζων τὸ καμώριον ἐπιθίδει δ' αὐτό*⁷.

Ἄξιωματος δομεστίμου τῶν ἀναγνωστῶν οὔτε ἐν τοῖς καταλόγοις ὀφφικίων τοῖς ἐν τῷ Μ. Εὐχολογίῳ, οὔτε ἐν τῷ Εὐχολογίῳ ἐκδ. Γοάρου, οὔτε ἐν τοῖς κατατάλογοις ὀφφικίων τοῖς ἐν τῷ Συντάγματι, τόμ. Ε', σ. , οὔτε ἐν τῷ καταλόγῳ ὀφφικίων τῷ ἐν Ἄρχείῳ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας σ. 109, ἐκδ. Γεδεῶν, γίνεταί μνεία, ἀλλ' ἀξιώματος πριμμικηρίων ἀναγνωστῶν⁸.

III. Οἱ δομεστικοὶ τῶν θυρῶν. Οὗτοι καταλέγονται ὑπὸ Κωδίνου τοῦ Κουροπα-

¹ Σύντ., 5, σ. 539. ² Συντ., 5, σ. 534, σημ. ³ σ. 225. ⁴ σ. 227.

⁵ Ὅρα ἐτέραν ἐρμηνείαν ὀφφικ. Μ. ἐκκλησίας ἐν Συντ., 5, σ. 536, σημ. καὶ κατάλογον ὀφφικ. Μ. ἐκκλησίας ἐν Μ. εὐχολογίῳ.

⁶ Οὔτω τοῦ δομεστίμου Γερμανοῦ γίνεταί μνεία ἐν τῷ ἀχρονολογήτῳ κρισίμῳ γράμματι ἐν *Acta et Diplomata*, edid. Miklosich et Müller, 4, σ. 93.

⁷ Ὅρα ἐκλογὰς κατὰ τὰς ἐκ παλαιοῦ τυπικοῦ ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ, ἔτ. ΛΓ (1913), σ. 223.

⁸ Ὅρα Κ. Μ. ΡΑΛΛΗ, Περὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ πριμμικηρίου.

λάτου όφφικ. Μ. έκκλησίας¹ έν τῇ ένάτῃ πεντάδι τῇ τάξει πρώτοι καί δή, πρό τοῦ χαρτουλαρίου.

Οὐδέν ὅμως ἀναφέρεται περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἀξιώματος τοῦ δομestíκου τῶν θυρῶν οὔτε έν τῷ Μ. Εὐχολογίῳ, οὔτε έν τῷ Εὐχολογίῳ έκδ. Γοάρου, οὔτε έν τοῖς καταλόγοις ὄφφικίων τοῖς έν τῷ Συντάγματι, οὔτε έν τῷ καταλόγῳ ὄφφικίων τῷ έν τῷ Ἀρχεῖῳ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, έκδ. Γεδεῶν, σ. 109, έν οἷς καί οὐδεμία γίγνεται τοῦ ἀξιώματος τούτου μνεία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

ΠΕΤΡΟΓΡΑΦΙΑ.—Recherches pétrographiques sur la presqu'île du Mont Athos*, par A. N. Georgiades. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Κ. Μάλτζου.

En aucun point de la Chalcidique les roches amphiboliques ne trouvent une extension plus considérable que dans la presqu'île du Mont Athos.

La présente note a pour but la description de certaines variétés d'entre elles, répandues dans la zone que je vais appeler «Zone des Monastères». Cette zone se délimite avec précision comme suit: Au S et vers l'extrémité de la presqu'île par une ligne qui suit à peu près, sur le versant O de la montagne, la vallée du couvent de St Paul, franchit au NO de la côte 1215 la ligne de partage des eaux, puis se dirige vers le NE, par la Lacoscyte Roumaine, pour aboutir à la mer en longeant la grande vallée du torrent qui coule au N d'Aghiasma.

Tout ce qui se trouve au S de cette ligne, y compris le plus haut sommet de l'Athos (côte 2032,90), est calcaire avec direction générale de plongement SSE et pendage variable mais généralement très fort.

La limite NO de la zone en question commence sur le golfe Syngétique à la hauteur de l'Arsenal du Monastère Zographou, remonte la vallée du monastère de même nom, pour aboutir sur la mer de Cavalla dans les environs du couvent d'Esphigménou. En réalité cette deuxième ligne-limite ne sépare que deux zones semblables au point de vue lithologique, soit le cristallophyllien, recoupé par des montées éruptives, et où pointent par endroits le granite et le gneis.

La région cristallo-schisteuse, se prolonge au loin dans le NE de la

¹ Συντ., 5, σ. 533.

* Α. Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ.—Πετρογραφικαί έρευναι τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω.